

viid Udstrækning; det har nemlig været Tilfældet ved flere Broer i 1849, og jeg kunde forøvrigt ønske at vide, om det ikke ogsaa har været Tilfældet i 1856, navnlig med Hensyn til Broen ved Hølstebro, men det er muligt, at Ministeren nærmere vil oplyse mig om denne Sag. Forøvrigt skal jeg ikke nu indlade mig videre derpaa, men vil blot tillade mig at bede Thinget om at lade det af mig og flere indbragte Lovforslag gaae videre.

Monrad: Ja, det vilde vistnok være aldeles urigtigt, om begge disse Lovforslag skulde vedblive at spadsere ved Siden af hinanden igjennem Thinget; det er vistnok rimeligere, at eet af dem ender sit Liv her idag, for at det andet kan vedblive at leve. Det vilde være noget aldeles Usædvanligt at lade dem saaledes gaae jevnsteds, de kunne dog ikke begge paa eengang blive til Lov — det er jo neppe det ærede Forslagsstilleres Mening —; og det er vel derfor ligesaagodt, at vi idag gjøre den Ting af. Forøvrigt maa jeg bemærke, at det jo er en overmaade nem Ting at sige: Det skal udredes af Statskassen; naar det saa dermed var afgjort, saa var Tingting bedre end at lægge alt muligt over paa Statskassen. Men vi huske paa, at det, der kommer ind i Statskassen, det kommer ikke faldende ned fra Himlen, men det kommer ud af alle Statistidernes Lommer, og derfor kommer det an paa en rigtig Fordeling af de Udgifter, der skulle udredes. At nu de Grundsætninger, som ere fulgte i det os af Regjeringen forelagte Udskast, ganske stemme overeens med de Grundsætninger, vi ellers bestandig have fulgt her i Thinget, det troer jeg Enhver vil finde. Be-

skostningerne ved de Broer, der ere paa Biveiene, skulle de udrede, som have med Biveienes Bedligholdelse at gjøre; de, der have med de mindre Landeveies Bedligholdelse at gjøre, skulle afholde Beføstningerne ved de Broer, som ere paa de mindre Landeveie, og endelig skal Staten bære Udgifterne ved de Broer, der ere paa Hovedlandeveiene — alt det er aldeles i sin Orden, og naar man nu her vilde gaae ind paa, at Statskassen ogsaa skulde gaae hen og tilflyde til Broerne paa Biveiene eller paa de mindre Landeveie, saa vilde det være en fuldkommen Forrykkelse af de Grundsætninger, som vi selv altid her have fulgt. Jeg finder altsaa, at de Grundsætninger med Hensyn til Afløsningen af Brokornet, som ere udtalte af den ærede Rigsdagsmænd, der sidder næst her ved (Bregendahl), ingenlunde stemme med dem, vi her pleie at følge. Til saadanne gamle Afgifter, der hvile paa Eiendomme, er der taget Hensyn ved saadanne Eiendommens Afhændelse; det kan ikke, hvad man end maatte sige derimod, være anderledes, thi enhver Kjøber af en Eiendom tager Hensyn til de Afgifter og Byrder, som hvile paa Eiendommen, og selvfølgelig vil En, som kjøber en Eiendom, hvorpaa der hviler Brokorn til Værdi af t. Ex. 100 Rd., betale saameget mindre for denne Eiendom, end han vilde betale for en anden, ganske lignende Eiendom, men hvorpaa der intet Brokorn hviler. Saadanne gamle Afgifter ere egentlig ikke nogen Byrde for den, der udreder dem; det var en Byrde, da den først blev paalagt, men den har udsjævnnet sig i Tidens Løb, og det vilde være en reen Foræring til Vedkommende at give ham Erstatning derfor.